

[Jørgen Junior.]

Chokerende, fordi socialministeren kun har fantasi til at forestille sig forbedringer til pensionisternes muliggjort af højere skatter. Det er det stadig uopfindsomme socialdemokratiske svar, der har vist sin uduelighed og afsløret sine negative følgevirkninger gang på gang. Chokerende, fordi der benyttes en groft manipulerende bluff-facon, hvorved denne sørgelige gang mismask forsøges solgt som noget positivt til en befolkning, der i sin optimisme ventner noget positivt og har troet på, at der var lidt hold i de mange fraser og floskler, socialdemokratiets valgløfter indeholdt. Chokerende, fordi det nu klart kan konstateres, at der ikke fra regeringens side er den mindste interesse i at få afviklet de virkelige skævheder i det danske pensionssystem.

Jeg vil gerne fremdrage en artikel for nylig i Aktuelt, hvor et medlem af socialdemokratiets hovedbestyrelse, en hr. Oluf Simonsen, Harbøre, bl.a. skrev:

»Gid dog alle vore politiske og faglige tillidsfolk ville erkende, at lighed og solidaritet også må omfatte dem selv, og at de så vil droppe de privilegier, de ikke mindst pensionsmæssigt har opnået. Hvem i arbejderbevægelsen tør for alvor sige nej hertil?«

Ja, nu er svaret kommet. Det socialdemokratiske hovedbestyrelsesmedlems bøn er ikke blevet hørt. Hans parti, socialdemokratiet, tør godt sige nej til lighed og solidaritet. Helt fair er jeg måske ikke, fordi jeg forudsætter, at det er folk fra arbejderbevægelsen, der har sagt nej. Det er det ikke, det er den herskende klasse. Det er nogle velbjærgede, som ofte kalder for pampere. Om det er ret, skal jeg undlade at udtale mig om. De kalder sig for arbejderklassens repræsentanter. Det er dem, der har sagt nej, og som holder Oluf Simonsen og størstedelen af de socialdemokratiske vælgere tykt for nar.

Men er det nu så slemt, vil nogle måske nok sige, er det den herskende klasses forkæmpere i socialdemokratiet, der har vundet? Er vinderen en hr. Camre, der i Information den 2. marts i år gik ind for model C og ønskede, at pensionen sættes i relation til gennemsnitsindtægten i et passende antal af de aktive år? Nok blev han støttet af den tidligere fagforeningsformand, statsminister Anker Jørgensen, der i en tv-udsendelse i efteråret plæderede for samme synspunkt, men nu siger socialministeren netop, at socialdemokratiet ikke har lagt sig fast.

Formanden for Pensionisternes Samvirke, hr. Albertsen, som dog ellers burde kæmpe pensionisternes sag, mener endog at have vundet en kasse øl, fordi socialministeren i sin redegørelse opstiller fem meget fornuftige punkter, som hun ganske vist selv indrømmer at samfundet ikke har råd til med den nuværende politik.

Derfor er svaret på spørgsmålet om, hvorvidt det står så slemt til i socialdemokratiet, desværre et bekræftende svar. Det er det, fordi to af de tre modeller, der er lagt frem, er skridt i den forkerte retning og den tredje model hverken er buh eller bæh, fordi de fem punkter, socialministeren opstiller som sin kortsigtede reformønskeseddel, virker hule og hykleriske under den nuværende regerings mangel på økonomisk styring af samfundet. Hulheden og hykleriet begrundes nok bedst ved at tage det punkt for punkt.

Punkt 1. Socialministeren siger: en generel forhøjelse af de nuværende pensioner. Vor kommentar: Vi er enige. Men socialministeren siger selv, at pengene kun kan skaffes gennem forøgede skatter i stedet for at foretage offentlige besparelser. Skatteskruen kan efter vor opfattelse ikke strammes yderligere, og socialdemokratiet har derfor i øvrigt også stemt imod alle forslag om forhøjede pensioner, der ellers indtil nu har kunnet være flertal for.

Punkt 2. Socialministeren foreslår en særlig boligydelse til pensionister. Vores kommentar til det: Vi går imod, at ansvaret fratages den enkelte. Dette gælder også pensionisterne. Vi går ind for at bevare boligsikringen for pensionister, så længe pensionen er så lav, og fordi de mishandles på så mange andre måder. En nyordning vil sikkert kun medføre det sædvanlige socialdemokratiske handlingsforløb: flere offentligt ansatte, mere administration, mindre valgfrihed for den enkelte med hensyn til, hvorledes den pågældende kan bruge sine egne penge.

Punkt 3. Socialministeren foreslår pensions-tillægget indregnet i grundbeløbet. Vores kommentar er naturligvis, at vi er enige, det har vi foreslået i årevis. Den gode vilje virker imidlertid hul, når den ikke kombineres med evnen til at have råd til at gennemføre sine tanker.

Punkt 4. Socialministeren foreslår ens pension til enlige og gifte pensionister. Vi er enige, det har fremskridtspartiet også sagt i årevis. Det skal bare ikke finansieres gennem skatteforhøjelser.